HE IS DEAD. EXPLAIN THIS.

My Father's Funeral Was the End of His Life.
Not of His Presence.

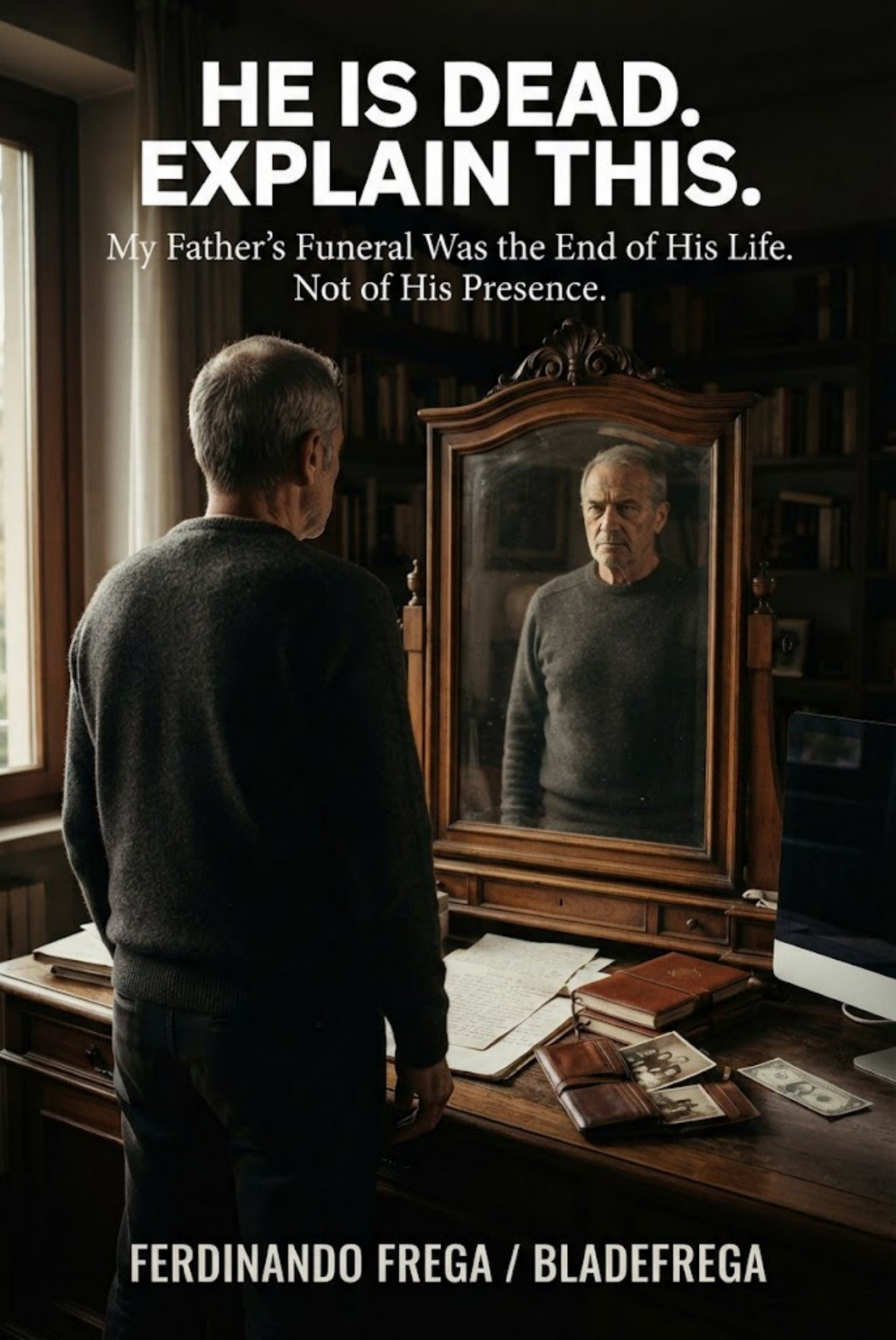

FERDINANDO FREGA / BLADEFREGA

ఆయన చనిపోయారు. దీన్ని వివరించండి.

L’ORÉAL THROUGH GILLETTE · 01

మా నాన్న అంత్యక్రియలు ఆయన జీవితానికి ముగింపు. ఆయన ఉనికికి కాదు.

మా నాన్న చనిపోయారు.

ఇది ఏదో సిద్ధాంతం కాదు.

అంత్యక్రియలు జరిగాయి.

శవపేటిక ఉంది.

శ్మశానం ఉంది.

బంధువులు ఉన్నారు — చేతులు కలుపుతూ, మెల్లగా మాట్లాడుతూ, చెప్పడానికి పనికొచ్చేది ఏమీ మిగలనప్పుడు మనుషులు శతాబ్దాలుగా చెబుతూ వస్తున్న అవే మాటలను మళ్ళీ మళ్ళీ చెబుతూ.

ఆయన వయసు డెబ్బై తొమ్మిది సంవత్సరాలు.

నా వయసు అరవై.

మరణం లెక్క పూర్తిగా స్పష్టంగా ఉంది.

ఆ తర్వాత జరిగింది మాత్రం స్పష్టంగా లేదు.

ఒక సంవత్సరం పాటు నేను ఏ వివేకం ఉన్న మనిషైనా ప్రవర్తించినట్లే ప్రవర్తించాను.

ఆయన కోసం దుఃఖించాను.

ఆయనను గుర్తు చేసుకున్నాను.

ఆయన లేని లోటు నాకు తెలిసింది.

కొన్నిసార్లు ఆయన గురించి మాట్లాడాను.

చాలాసార్లు మాట్లాడలేదు.

జీవితం, ఓపిక గల అప్పులవాడిలా, తనకు రావాల్సింది వసూలు చేసుకోవడానికి ప్రతి ఉదయం వచ్చేది.

బిల్లులు.

పని.

కుటుంబం.

బాధ్యతలు.

రోజులు వారాలయ్యాయి.

వారాలు నెలలయ్యాయి.

అప్పుడు ఏదో మారింది.

అకస్మాత్తుగా కాదు.

నాటకీయంగా కాదు.

నిశ్శబ్దంగా.

ఇనుము మీద తుప్పు కనిపించినట్లు.

ఒక గదిలోకి తెల్లవారుజాము ప్రవేశించినట్లు.

కాలం తన అనుమతి లేకుండానే తన మీద పని చేస్తూ ఉందని ఒక కొడుకు కనుక్కున్నట్లు.

నేను మధ్యాహ్న భోజనంతో ఒక గ్లాసు వైన్ తాగడం మొదలుపెట్టాను.

మా నాన్న అలా చేసేవారు.

నాకు పచ్చిమిరపకాయల మీద విపరీతమైన మోజు పుట్టింది.

మా నాన్నకు అవి చాలా ఇష్టం.

ఒక వదలని దగ్గు మొదలైంది.

ఆయన ఏళ్ల తరబడి లేనట్లు నటించిన అదే చిరాకు పెట్టే దగ్గు.

తర్వాత జోకులు వచ్చాయి.

అదే పొడి వ్యంగ్యం.

అదే టైమింగ్.

అసలు చమక్కు చెప్పే ముందు నవ్వే అదే అలవాటు.

ఒక సాయంత్రం అద్దంలో నా ప్రతిబింబం కనిపించింది.

ఒక క్షణం నవ్వాను.

తర్వాత ఆగిపోయాను.

ఆ ముఖాన్ని గుర్తుపట్టాను.

కానీ ఆ మనిషిని గుర్తుపట్టలేదు.

ఆ భావనను ఇంతకంటే బాగా వివరించలేను:

నేను అచ్చం నాలాగే ఉన్నాను.

అయినా అక్కడ వేరే ఎవరో నిలబడి ఉన్నట్లు అనిపించింది.

అదే ఆరంభం.

లేదా బహుశా అది చాలా ముందే మొదలైంది, నేను గమనించలేదు అంతే.

దాదాపు అదే సమయంలో, ఇంకొకటి జరిగింది.

9 జూన్ 2026న, ఒక పాత WordPress సైట్‌ను పునరుద్ధరించడానికి నేను నా కంప్యూటర్ ముందు కూర్చున్నాను.

అదే పథకం.

ఒక సాధారణ పరిపాలనా పని.

వాస్తవం ఉనికిలో ఉండాలని పట్టుబడుతుంది కాబట్టి పెద్దవాళ్లు చేసే విసుగు పుట్టించే పనుల్లో ఒకటి.

దానికి బదులుగా, నేను ఒక కొత్త డొమైన్ కొన్నాను.

Gillettenarrative.com.

ఒక పేరు కనిపెట్టాను.

తర్వాత ఎవరూ నన్ను అడగని ఒకదాన్ని నిర్మించడం మొదలుపెట్టాను.

విచిత్రమైనది పని కాదు.

విచిత్రమైనది ఉద్దేశం.

నేను ఏదీ అమ్మడానికి ప్రయత్నించడం లేదు.

నేను ఏ వ్యాపారమూ ప్రారంభించడం లేదు.

నేను పెట్టుబడిదారుల వెంట పడటం లేదు.

నేను ఎవరి ఆమోదమూ కోరడం లేదు.

నేను అంతా ఉచితంగా ఇచ్చేస్తున్నాను.

ఎంత ఎక్కువ పని చేస్తే, అంత తక్కువ హేతుబద్ధంగా అది మారింది.

రోజుకు పది గంటలు.

పన్నెండు.

పదిహేను.

ఇరవై.

వ్యామోహానికి ఒక ఆఫీసు ఉంటే, నేను దాని రాత్రి షిఫ్ట్ మేనేజర్‌ని అయిపోయాను.

అయినా, కొనసాగించాను.

అప్పుడు Bing ఊహించనిది ఒకటి చేసింది.

నా రచనల్లో ఒకటి Gillette సెర్చ్‌లో మొదటి స్థానంలో కనిపించింది.

మా కుటుంబం దాన్ని అదృష్టం అంది.

ఒక యాదృచ్ఛికం.

ఒక అనుకోని ఘటన.

నేను ఒప్పుకున్నాను.

దాన్ని పరీక్షించే ముందు వరకు.

ఇంకో రచన ప్రచురించాను.

మళ్ళీ జరిగింది.

తర్వాత ఇంకొకటి.

మళ్ళీ.

చివరికి, యాదృచ్ఛికం కూడా వివరణ అడగడం మొదలుపెట్టింది.

మా బావమరిది లాయర్ల గురించి భయపడ్డాడు.

నేను ఏం జరుగుతోందో అర్థం చేసుకోవడం గురించి ఆందోళన పడ్డాను.

అవి రెండు చాలా వేర్వేరు ఆందోళనలు.

ఒకటి పర్యవసానాలకు భయపడుతుంది.

మరొకటి కారణాలను వెతుకుతుంది.

నేను ఎప్పుడూ కారణాలనే ఇష్టపడ్డాను.

కానీ నేను జవాబుల వెంట పరుగెడుతుండగా, నా శరీరం సంభాషణలోకి ప్రవేశించింది.

మొదట వాచిన ఒక గ్రంథి.

తర్వాత పంటి చీము.

తర్వాత వెన్నునొప్పి.

తర్వాత కాలినొప్పి.

ఒక లక్షణం తర్వాత మరొకటి.

ఏదీ విపత్తు కాదు.

ఏదీ నాటకీయం కాదు.

ఒక మనిషి దృష్టి పెట్టేలా చేయడానికి సరిపడా, అంతే.

ఒక రోజు, నేలమాళిగలో ఒక పాత కంప్యూటర్ మౌస్ కోసం వెతుకుతుండగా, మా నాయనమ్మ ఫోటో ఒకటి దొరికింది.

మా నాన్న తల్లి.

నేను ఆమె కోసం వెతకలేదు.

అయినా ఆమె అక్కడ ఉన్నారు.

మరచిపోయిన ఒక పెట్టెలో ఎదురుచూస్తూ.

ఆ ఫోటోను నా పర్సులో పెట్టుకున్నాను.

దానికి నాకు కారణం ఉందని కాదు.

పెట్టుకోకపోవడానికి కారణం లేదు కాబట్టి.

తర్వాత వీటిలో కొన్నింటిని నా భార్యకు వివరించడానికి ప్రయత్నించాను.

ఆమె శ్రద్ధగా విన్నది.

తర్వాత ఒక మానసిక వైద్యుడితో అపాయింట్‌మెంట్ బుక్ చేసింది.

అది పూర్తిగా సహేతుకమైన ప్రతిస్పందన అని నేను భావించాను.

నిజం ఏమిటంటే, బహుశా నేనూ అలాగే చేసి ఉండేవాణ్ణి.

ఎందుకంటే అప్పటికే ఒక ప్రశ్న నా మనసును ఆక్రమించడం మొదలుపెట్టింది.

ఒక ప్రమాదకరమైన ప్రశ్న.

దానికి జవాబు ఉంది కాబట్టి కాదు.

జవాబు లేదు కాబట్టి.

ఒక మనిషి చనిపోయినప్పుడు అసలు ఏం మిగిలి ఉంటుంది?

చట్టపరంగా కాదు.

జీవశాస్త్రపరంగా కాదు.

మతపరంగా కాదు.

మానవీయంగా.

ఒక గొంతా?

ఒక అలవాటా?

ఒక జ్ఞాపకమా?

ఒక సంజ్ఞా?

వైన్ మీద ఇష్టమా?

ఒక చిరునవ్వా?

ఒక తండ్రి అదృశ్యమైపోయి కూడా మరొక జీవితపు నిర్మాణం లోపల ఇంకా ఉండిపోగలరా?

నాకు తెలియదు.

ఏం జరిగిందో మాత్రమే నాకు తెలుసు.

మా నాన్న కోసం ఎంత ఎక్కువ వెతికితే, శ్మశానాల్లో ఆయన అంత తక్కువగా కనిపించారు.

నాలో అంత ఎక్కువగా కనిపించారు.

చివరికి శారీరక సమస్యలు తగ్గిపోయాయి.

వెల్లుల్లి.

బీన్స్.

అన్నం.

దీర్ఘ నడకలు.

కాలం.

శరీరం కోలుకుంది.

ప్రశ్నలు మిగిలిపోయాయి.

ఒక మధ్యాహ్నం జేబులో ఒక డాలర్‌తో ఇంటి నుంచి బయలుదేరాను.

నెలాఖరు వరకు నెట్టుకొస్తాయనుకున్న డెబ్బై డాలర్లలో మిగిలింది ఆ ఒక్క డాలరే.

అదృష్టవశాత్తూ, నా పర్సు కంటే నా వంటగది అల్మారా సంపన్నంగా ఉంది.

అన్నం.

బీన్స్.

ఉల్లిపాయలు.

వెల్లుల్లి.

ఒక మనిషిని బతికించడానికి సరిపడా.

ఎవరినీ ఆకట్టుకోవడానికి సరిపడా కాదు.

వీధిలో ఇద్దరు ముసలివాళ్లను కలిశాను.

పేదవాళ్లు.

గౌరవంగా ఉన్నవాళ్లు.

వృద్ధులు తరచుగా మారిపోయే విధంగా కంటికి కనిపించనివాళ్లు.

వాళ్లు డబ్బు అడగలేదు.

సహాయం అడగలేదు.

వాళ్లు కేవలం ఉనికిలో ఉన్నారు.

నా చివరి డాలర్ వాళ్ల చేతిలో పెట్టాను.

“దీని గురించి వాదించుకోకండి,” అన్నాను.

“ఖర్చు పెట్టలేకపోతే, బహుశా అది మీకు అదృష్టం తెస్తుంది.”

వాళ్లు నవ్వారు.

నేను ముందుకు నడిచాను.

కొన్ని మీటర్లు వెళ్ళాక, వాళ్లలో ఒకడు నన్ను వెనక్కి పిలిచాడు.

“ఏయ్, మంచి మనిషీ.”

నేను వెనక్కి తిరిగాను.

అతను నవ్వాడు.

తర్వాత నేను ఎప్పటికీ మరచిపోలేని ఒక మాట అన్నాడు.

“జీవించినదంతా ఒకే ఒక్క కారణంతో చెప్పవచ్చు.

ఎందుకంటే అది జరిగింది.”

తర్వాత అతను వెళ్ళిపోయాడు.

అతన్ని మళ్ళీ ఎప్పుడూ చూడలేదు.

జీవితం కష్టమైనప్పుడు మనుషులు తరచుగా దేవుణ్ణి వెతుకుతారు.

నేను అరుదుగా వెతుకుతాను.

నేను ఆయనను తిరస్కరిస్తానని కాదు.

వెతకడంలో నేను ఎప్పుడూ అంత నేర్పరిని కాను కాబట్టి.

నేను గమనించడాన్ని ఇష్టపడతాను.

చూడటాన్ని.

శ్రద్ధ పెట్టడాన్ని.

చాలామంది కొట్టిపారేసే విషయాలను జాగ్రత్తగా చూడటాన్ని.

ఒక యాదృచ్ఛికం.

ఒక ఫోటో.

ఒక చిరునవ్వు.

బతికున్న కొడుకు అలవాట్లలో కనిపిస్తున్న చనిపోయిన తండ్రి.

మా నాన్న చనిపోయారు.

అది నాకు తెలుసు.

అంత్యక్రియలు దాన్ని రుజువు చేశాయి.

శవపేటిక దాన్ని రుజువు చేసింది.

శ్మశానం దాన్ని రుజువు చేసింది.

కానీ మరణం ఆయన జీవితాన్ని ముగించినా, ఆయన ఉనికిని ముగించలేదు.

మీరు ఏకీభవించకపోతే, అది పూర్తిగా ఆమోదయోగ్యమే.

నన్ను నమ్మమని నేను మిమ్మల్ని అడగడం లేదు.

నన్ను నేను అడిగిన అదే ప్రశ్నను మాత్రమే మిమ్మల్ని అడుగుతున్నాను.

ఆయన చనిపోయారు.

దీన్ని వివరించండి.

Ferdinando